

דקדוקי קריאה והדרכה לקורא בפרשת שמיני ובהפטרות
ובראשון של תזריע

ט ד נִרְאֶה: האל"ף בקמץ

ט ו וִירָא: הוא"ו בשווא נע ולא בפתח

ט טו וַיִּחַטְּאוּהוּ: הטי"ת בשוא נע בגלל הדגש. אין לקרוא
וַיִּחַטְּאוּ

ט יז עליית שני

ט כ וְהַמִּכְסָּה: המ"ם בשוא נע

ט כד עליית שליש

וַתֵּצֵא אֵשׁ: טעם נסוג אחור לתי"ו וכן הוא בהמשך בפרק י

ב וַתֵּאכֶל הַטֶּעַם בתי"ו מלעיל, כן הוא בהמשך בפרק י ב

י א וַיִּקְרִיבוּ: עפ"י רוב, מוטעם בגרש². לֹא צֹוה
אַתֶּם: הלמ"ד במרכא כפולה

י ד קָרְבוּ: שני טעמים באותה תיבה, יש לקרוא קודם את
הגרשיים ולאחר מכן את התלישא³

י ו רֹאשֵׁיכֶם: הר"ש בקמץ גדול. אֶל-תִּפְרְעוּ: במונח
לגרמיה⁴. אֲשֶׁר שָׂרַף ה':

כך היא ההטעמה ולא כקורן ואחרים אשר הטעימו מרכא-
טפחא

י ו וְלֹהֲבִדִּיל: הלמ"ד בשווא נע, בכ"י לניגוד הלמ"ד
הראשונה בחטף פתח להורות על הנעת השווא ולא על
קריאת החטף עצמו⁵

י יב עליית רביעי

י יג חֲקֹדַח וְחֶקֶד בְּנִיךָ: החי"ת בשני המקרים בקמץ קטן, כן
הדבר בפסוק הבא. כִּי-בֵן צִוִּיתִי: הצד"י בקבוצ, בפסוק יח
הצד"י בחירק

י טז עליית חמישי

י יט וְאַכְלִיתִי: במלעיל. הֵיטֵב בְּעֵינֵי ה': הה"א בפתח
והי"ד דגושה⁶

יא א עליית ששי

יא ז וְשֹׁסַע שֹׁסַע: תיבה ראשונה במלרע, אין טעם נסוג
אחור. וְהוּא גֵרָה לֹא-יָגֵר: טעם טפחא בתיבת וְהוּא

יא ט בַּיָּמִים: הי"ד בקמץ ודגש חזק במ"ם הראשונה, רבים
של 'ים' להבדיל מרבים של 'יום', כן הדבר בפסוק י

יא יג הָעֲזֻנִּיהָ: העי"ן בקמץ קטן

יא יח וְאֶת-הָרֶחֶם: במלרע

יא כב וְאֶת-הַסְּלֵעִים: הסמ"ך בקמץ קטן

יא לב וְכָל אֲשֶׁר-יִפֹּל-עָלָיו: כך היא ההטעמה ולא כקורן
אשר הטעים מונח בתיבת יִפֹּל

יא לג עליית שביעי

יא לה יִתֵּן: קמץ בטיפחא

יא לו מַעֲיִן: העי"ן בשווא נח

יא מג תִּטְמָאוּ: התי"ו בחירק ולא בשווא, משקל סביל
(התפעל)

יא מה עליית מפטיר

הפטרות פרשת שמיני שמואל ב ו:

ה וּבְמִנְעֻנֵּיכֶם: הנו"ן השנייה בשווא

נח. וּבְצִלְצָלִים: הבי"ת בשוא נח הצד"י השניה בשוא נע⁷

ו וַיֵּאָחֵז: במלעיל

יא וַיִּבְרַךְ: במלעיל, וכן הוא כל 'ויברך' שבמקרא

כב וַנִּקְלְתִּי: מלעיל

ח לָדוֹד: כן צריך להיות, עם למ"ד, בחלק מהחומשים אין
למ"ד

יא וְהִנִּיחֵתִי: מלעיל

טז וַנֶּאֱמָן: האל"ף בשוא נח לא בחטף

ראשון של תזריע:

יב ב וַיִּלְדֶּה: אי הקפדה על השווא נע בלמ"ד משבשת את
המשמעות. וְטִמְאָה: המ"ם בשוא נע, והאל"ף צריכה
להשמע. לא לקרוא וְטִמְאָה. וכן בפסוק ה
יב ד בְּדַמִּי טָהָרָה: אין מפיק בה"א. יָמִי טָהָרָה: הה"א
מופקת

יב ה שני במנחת שבת

על-דַּמִּי טָהָרָה: אין מפיק בה"א

יב ו וּבְמִלֵּאת: הלמ"ד בחולם והאל"ף אינה מונעת. יָמִי
טָהָרָה: הה"א מופקת

יג א שלישי במנחת שבת

יג ג הוּא: יש לשים לב בכל הפרשה מתי מנוקד הוא ומתי
מנוקד הוּא

יג ד וְשִׁעְרָה: אין מפיק בה"א

יג ה לֹא-פָשָׁה: שיי"ן שמאלית

למונח לגרמיה למרות שאין רביע לאחריו: בספר בראשית בפרשת תולדת
'את מחלת' ובויקרא בפרשת אמר 'אשר יוצק על ראשו'.

⁵ לגבי קריאת השוא כבר צוין כמה פעמים שמי שרגיל לקרוא שוא נע כסגול
(המנהג הרגיל), אין טעם שישנה לחטף פתח בלא-גרוניות.

⁶ כמשפט ה"א הידיעה, אך לא כל המפרשים פירשו כך את הה"א. הפועל עם
ה"א הידיעה צריך לבוא בזמן הווה (בינוני) ואין כן הדבר. ולכן קשה כאן
ההכרעה האם מדובר בה"א הידיעה או ה"א השאלה.

⁷ היא מנוקדת בחטף סגול, כנראה בהשפעת הסגול בצד"י הראשונה. במבטא
הרגיל שלנו אין למעשה הבדל בין חטף סגול לשוא נע.

¹ או וַיִּחַטְּאוּ במבטא ה"ישראלי" שאינו מבחין בין אל"ף לה"א...

² בתורה קדומה מוטעם בקדמא.

³ מקומה של תלישא גדולה הוא תמיד על האות הראשונה של המילה, לכן
לא הייתה אפשרות אחרת לסמן את הטעמים.

⁴ יש מסתפקים במונח יחיד ואחריו פסק ואחריו רביע, אם הוא פסק שאחרי
טעם מחבר או לגרמיה, שאז הוא מפסיק, כמו בפרשת נשא: שְׁנִיָּהֶם |
מְלֵאִים. בתכנת הכתר הוצאת בר-אילן החליטו שהוא פסק (אפשר להבחין
אם הפסק קרוב למילת המונח או רחוק ממנה). ראה עוד בספר טעמי
המקרא של ר"מ ברויאר ז"ל. לפי הרב ברויאר ישנם עוד שני
מקומות נוספים בתורה בהם ישנו פסק לאחר המונח, וזה האחרון נחשב